

Beneš

1.

Hamvas szerint az őskínai följegyzéseket nem szabadna figyelmen kívül hagyni, mert a transzcendesen keresztül máig hatnak. Ha például kijegyezzük a *He-tek könyvéből* a föld hét terhét: az árulót, a fajtalan, a kegyetlent, a ravaszt, a hamis prófétát, a szőkevényt és a politikust, több ezer év távlatából definiálhatjuk a globális földi mát. Persze csak akkor, ha két, az idők folyamán – a darwini evolúciós elmélet parádés bizonytékaiként – *kitenyészett teherrel* kiegészítjük a listát: a gyárossal, mint sikeres vállalkozóval, és a bankárral. A felsoroltak különös, ám követhető összefonódásából alakult ki az a *kegyelmi állapot*, amelyet földi demokráciának neveznek. Korábban inkvizíciónak hívták.

Erről mondta Hamvas Béla, hogy „A tudósok felépítették azt az elméletet, hogy mindenkinek szabad élni”. A fajfenntartási ösztön folyamatának végén (kezdetén) ez a „szabad élni” mint szélsőséges lehetőség valóban adott, csak az idők folyamán a földön kialakult szokásrend miatt viszonylagossá vált. Kialakultak az emberi élet szabadságának a kalodái szellemi, fizikai és technikai értelemben egyaránt. A földi ember ma már nem lélekkel bíró emberi lény, hanem csupán szám, ujjlenyomat, retina, gépi adat, DNS. Nem Isten teremtménye, hanem a sokszínű kodisztikai játék eleven bábuja.

Ez a fejlemény független a Földön létező országoktól, köztársaságoktól, unióktól, brutális diktatúráktól abban az esetben, ha a létező országok, köztársaságok, uniók és brutális diktatúrák elfogadják függő helyzetüket egy brutális demokráciától, vállalva azt a bélyeget, hogy a Föld minden lakója potenciális bűnöző (terrorista), amennyiben a hegemon érdeke ezt kívánja. „A fensőbbrendű hatalom számára csak egy gondolat mérvadó: a világhatalom. Nincs eszköz, amely számára, hogy ezt a célt elérje, alacsony lenne, nincs kockázat, amelytől visszariadna, a bonyolult és rafinált diplomáciai módszereket éppen úgy felhasználja, mint az árulást, szőszegést, erőszakot, hűtlenséget és kényszert. Emberélettel nem számol, az ember csak út arra, hogy elérje az emberfölöttit.”

A hegemoniának ez a formája a történeti időben ilyen álságos módon most bukkan föl először. Példa nélküli. Mert korábban is voltak hódító birodalmak, hadvezérek, királyok, kánok, zsarnokok, elmebetegek, de ők mindannyian úgy hódítottak, hogy minden ütközetben vállalták azt a veszélyt, hogy vereséget szenvednek. Vagy elesnek a harcmezőn. A mostani hegemon ügynököket, politikusokat alkalmaz a Föld minden országában, általuk terjed ez a sajátos demokrácia, mint az áttétes rákbetegség: a hegemon erkölcsse.

A hegemoniának, mint lelkületnek és szemfényvesztő mutatványnak táptalaja a céltudatosan kiagyalt, gerjesztett hazugság, a megtévesztés, a megosztó manipuláció; régi módszer. A démonizált közeg befolyásolható. Ezt ismerte fel a múlt század elején Edvard Beneš ügyvédbojtár, külügyminiszter, köztársasági elnök, politikai kalandor, szabadkőműves, aki zsigerileg gyűlölte az Osztrák–Magyar Monarchiát és a magyarokat.

2.

MOTTÓ:

„*Én egyáltalán nem igazságokra törekszem,
én politikát csinálok, s ezért olykor tudatosan követek el
jogtalanságot az állam érdekében és a magam érdekében.*”

(EDVARD BENEŠ)

Beneš gigantikus terhet vállalt magára az első világháborút lezáró trianoni békeszerződés előkészítésében annak érdekében, hogy a semmiből egy, a világhatalmak által hitelesített, kijelölt határokkal rendelkező országot hozzon létre.

Ennek érdekében folyamatosan hazudott, miközben folyamatosan hangoztatta, hogy ő az igazság kizárólagos képviselője, s Csehország az egyetlen, amely egy időben meg tudja védeni a világot mind a bolsevizmustól, mind a kapitalizmustól.

Elítélhetjük-e ezért a politikus Beneš?

Természetesen igen, mert magyar szempontból minden cselekedete, tevékenysége, érvelése, kombinációja, csúsztatása s mindezek eredménye a magyar nemzetnek kárt okozott.

Cseh és szlovák oldalról vizsgálva Edvard Beneš vonatkozó tevékenységét az értékelés nyilván más; még a legnyitottabb cseh és szlovák politológusok, filozófusok is csak addig merészkednek el, hogy a cél érdekében használt eszközei esetenként nem voltak elegánsak. Példaként megemlíthetjük az Európa legjelentősebb demokratájaként ünnevelt Václav Havel véleményét, miszerint Beneš „nagyformátumú politikus” volt.

S vizsgálódásunk folyamán azt sem szabadna figyelmen kívül hagynunk, hogy kik voltak azok a politikusok, akik Trianon kapcsán elfogadták Beneš érvelését: V. I. Lenin, Sztálin, Georges Clemenceau, David Lloyd George, Vittorio Emanuele Orlando, Thomas Woodrow Wilson, meg a teljes szláv világ, kiegészülve a Balkánnal.

A valóság persze valamivel árnyaltabb, hiszen köztudott, hogy az amerikai Kongresszus elvetette a békeszerződés szövegét, és Wilson azt nem írta alá. Lloyd is rájött a végzetes tévedésre, és nyolc évvel Trianon után (1928. október 4.) már így nyilatkozott: „...a teljes okmány- és adattár, amit egyes szövetségeseink a béketárgyalások során nekünk szolgáltatnak, hazug és hamisított volt. Nem vettük észre a szövetségeseink által elénk terjesztett statisztikák valótlanosságát, ami végül is a diplomácia történetének legigazságtalanabb békéjét hozta létre, és aminek következménye a nemzeti törvények és a nemzetközi jogok legdurvább megsértése volt.”

Ebből arra (is) következtethetnénk, hogy Beneš ördögösségein az odafigyelő találhatna fogást, különösen akkor, ha az illető magyar, vagy kisebbségi sorban élő magyar, aki komolyan veszi magát, nemzete történetét és komoly a szándéka a tétel láttatásával kapcsolatban.

A „kisebbségi sorban élő magyar”-t csak azért választottam külön az „anyországi” magyaroktól, mert a Békeszerződésben olvasható egy Kisebbségi záradék, amely kimondja, hogy „...a Szerződést aláíró felek kötelezettséget vállalnak a területükön élő valamennyi nemzetiség emberi jogainak maradéktalan betartására. [...]

Amennyiben a Szerződő felek a Szerződésben foglalt megállapodást nem tartják be, úgy szerződésszegést követnek el, amelynek alapján a Szerződés érvénytelenítésére, illetve hatályon kívül helyezésére kerülhet sor”.

A rendszerváltoztatást követően számos szerencsétlen nekibuzdulási kísérlet történt Trianon átértékelésére, de rendszerint nem a Békeszerződés szövegét tekintették alapnak, hanem az önfényezés lehetőségének látszatát keltő zűrzavaros keretírásokat, melyek tartalmi része melengette a megkeseredett magyar szíveket. Ilyen volt például a Magyarok Világszövetségének a petíciója is, amelynek alapjául Henri Pozzi francia közíró, vélt politikus, kettős ügynök és világfí két munkája (*A háború visszatér* és *Századunk bűnösei*) szolgált. Kétségtelen, hogy Pozzi valóban ott ült a tüzek körül, amikor a cseh-szlovákok, oroszok, románok a trianoni toron felszolgált pecsenyéjüket sütögették, s fül- és szemtanúja volt a receptek megírásának. De ott ült a magyar és a francia szalonokban is, bennfentes kibicként. Felmerülhet a kérdés, hogy az általa leírtak mennyire hitelesek, különösen akkor, ha a korrupció, mint alapvető ihlet egyik oldalról sem kizárható, melynek gyanúja máig nem illant el.

Erre csak azért tértem ki, mert mind a trianoni (1920. június 4.), mind a párizsi (1947. szeptember 15.) Békeszerződés túlságosan komoly és magyar oldalról értékelve túlságosan tragikus következményű ahhoz, hogy azt komolytalan emberek dicsőséget és előmeneteli lehetőséget szimatolva napjainkban aprópénzre váltsák, úgy, ahogy az eddig történt.

Az akkori szövetséges hatalmak Cseh-Szlovákia és Románia viselkedése alapján – különös tekintettel a földreformokra és az államosításra, Romániában a militarizálódásra – az évtized végére pontosan felmérték és tudatosították a Békeszerződés támpontjainak ingatag mivoltát; a tévedés nyílt beismerése azonban kínos és politikai szempontból megalázó lett volna: a gyengeség jele, a hegemonia feladása.

A pillanat sem volt kedvező, a gazdasági válság, majd Hitler hatalomra kerülése óvatosságra intett: a Békeszerződés tartalmi felülvizsgálása, s Magyarország gazdasági és katonai megerősödése Nyugatról nézve nem volt kívánatos. Persze (titkos) háttértárgyalások folytak mind a franciákkal, mind az olaszokkal, de a bécsi döntésben való jelenlétet a szövetségesek már nem vállalták nyíltan: alibista módon Joachim von Ribbentropra és Galeazzo Ciano-ra bízta az etnikai revízió kihirdetését, míg korábban Münchenben ott volt az angol és a francia külügyminiszter – Chamberlain és Daladier – is.

Feltehetnénk a kérdést, hogy amennyiben a szövetséges hatalmak titkon lelkiismereti kérdést csináltak a trianoni Békediktátumból, miért nem vállalták nyíltan Magyarország rehabilitálását? Azért, mert a magyar nemzetnek nem volt jó híre a nyugati világban. S ami nem szabad, hogy elkerülje a figyelmünket: Horthy Miklós alatt Magyarország gazdaságilag, valamint a kultúra terén és nemzettudatában megerősödött, katonailag viszont nem heverte ki sem az őszirózsás forradalmat, sem Trianon ítéletét.

„A nyugat sohasem volt képes felfogni, hogy a magyar mindig csak követel, mert agresszivitást lát mögötte; holott ez az örök követelés nem agresszív lelkület-

ből folyik, hanem inkább depresszióból: követel, mert általa védekeznek. Ezért volt mindig tábor az ország, kívülről nézve csupa rebellisnek a küzdelme, belülről nézve a kiváltságaikat féltőknek egymásra fenekedése, a valóságban ellenben egy népnek a maga fennmaradásáért vívott élet-halál harca” (Prohászka Lajos: *A vándor és a bujdosó*).

Ebben a kérdéskörben, ha elfogulatlanul elemezzük Magyarországot és a magyar nemzet mai helyzetét, rögzíthetjük, hogy a Nyugat (NYUGAT) álláspontja jótányit sem változott, sőt!

És itt térhetünk vissza Edvard Benešhez, aki a müncheni egyezmény aláírásakor még Cseh-Szlovákia köztársasági elnöke volt, a bécsi döntés kihirdetésekor már nem. Illetve később igen is, meg nem is, mert lemondott, majd 1940. július 9-én Londonban emigráns kormányt alakított, a kormány elnöke viszont nem köztársasági elnök. Egy bonyolult lélek bonyolult vállalkozása...

Az egykori szövetségesek pedig – elsőként Anglia – mintegy öngazolásként, sorban elismerték az emigráns csehszlovák kormányt, s az új barátok – Franklin Delano Roosevelt, Winston Churchill, Charles de Gaulle és az elnyűhetetlen Sztálin – védelme alatt Beneš legitim körülmények között garázdálkodhatott. Gátlásai leomlottak, a bolsevikoktól való idegenkedése feloldódott, a németek és a magyarok ellen táplált gyűlölete reneszánszát élte. Ilyen körülmények között fogott hozzá az Elnöki dekrétumok megszövegezéséhez abban az időben, amikor a háború végső kimenetele bizony még kétséges volt; a végkifejlet azonban őt igazolta, így a párizsi békeszerződés aláírásakor Gyöngyösiék ugyanolyan kómás állapotban szédelegtek a győztesek bankettjén, mint Trianonban Apponyi grófék.

3.

Ami a háború után történt a Felvidék magyarságával és a szudétanémetekkel, azt bár történészeink a helyére tették, politikusaink azonban nem tudnak mit kezdeni vele: hol ünnepelnek, hol meg zokognak, hol mellet döngöttek, hol meg újra és újra, de rendületlen elszántságról tanúbizonyságot téve, eladják saját nemzetüket.

A szocializmus építésének levezénylését Edvard Beneš már nem vállalta el, az új, feltörekvő moszkovita nemzedéknek útjában volt, s inkább meghalt. Szellemiségét az új szelek vitték tovább, s máig fújdogálják.

A magyar–csehszlovák internacionalista, testvéri barátság évtizedeiben – leszámítva az 1968-s események miatti ismert súrlódásokat – a korábbi ellentétek szőnyeg alá kerültek, és a Felvidék magyarsága élte boldog, békés, kollektíven bűnös hétköznapjait, és derűsen kollaborált.

Beneš kriptafedőjét egy rendkívül – és gyanúsán – bársonyos forradalom mozdította el, talán résnnyire, de ez is elég volt ahhoz, hogy a szellem kiszabaduljon a koporsóból.

Jelenlenségének első bizonyítéka a Szövetségi Nemzetgyűlés által megalkotott földreformtörvény volt (restitúció), abban az értelemben, hogy meghatározta az új cseh-szlovák hatalmi formáció tűréshatárát a felvidéki magyarság igényeivel ösz-

szefüggésben. Kiderült, hogy a beneši értékrenddel kapcsolatban a tolerancia megközelíti a nullát: a csehszlovákiai magyar politikusok képtelenek voltak elérni, hogy az elkobzott vagyon visszaszolgáltatása az 1945 előtti időszakra is vonatkozzon.

Ez, a csehek és szlovákok érdekeit garantáló törvény a végrehajtás, de különösen a földrendezés kapcsán megbukott, abban az értelemben, hogy csak például Gúta város közigazgatási területén több mint 11 000 (tizenegyezer) jogi ellentétet generált. Megbukott ugyan, de el nem bukott, mert a kialakult jogi ellentéteket – kevés kivétellel – az érintett szlovákok és a szlovák állam javára igazították ki.

Ehhez a folyamathoz a két esetben is regnáló Magyar Koalíció Pártja megértően asszisztált (passzív jelenlét) – állítom ezt annak tudatában, hogy a restitúciós törvény határidejét a magyar párt javaslatára tolták ki; a törvény lényege ugyanis nem változott.

A rendszerváltoztatást követő időszakban a sorsdöntő bűnök elkövetését illetően önellátóvá váltunk, nem szorulunk a külföld segítségére. Az azóta eltelt időmáron több, mint negyed század alatt a felvidéki magyarságot képviselő párt(ok) vezetői egyen-egyenként önfényező túlélésre rendezkedtek be, választóik pedig kiszédelegnek a nemzetből Dévénytől Ágcsernyőig; nemzettudat- és jövőkép nélküli szédelgőkkel tették a Szlovákia területén élő magyar nemzetrészt.

Butaságból, felkészületlenségből, úri nagyvonalúságból, gyávaságból, politikai, politikusi vakság által.

A felsorolt tulajdonságok – ötvöződve a diplomáciai operett-hajlammal – rögzítődtek a Szlovákiával, Romániával és Ukrajnával megkötött alapszerződésekben. Csoda-e, hogy a felsorolt országok vezetői megértő, nagybácsis mosollyal viseltetnek Magyarországra iránt? Ó, nem...

Magyarország az említett alapszerződésekben feltételek nélkül erősítette meg mind Trianon, mind Párizs békéjét, holott például Szlovákia anno nem is létezett. Aztán Szlovákiát és Romániát ugyanilyen feltételek mellett besegítették az EU-ba, mondván, hogy az unió majd megoldja a helyi, őshonos kisebbségek problémáit; ami persze izgalmas anakronizmus. A nemzeti kisebbségek ügyét ugyanis egyébiránt az EU a társult államok hatáskörébe helyezte, így az akkor is belügynek számít, ha az országok az összes vonatkozó szerződést aláírták. Ezt figyelmen kívül hagyni, a magát „anyaországnak” tekintő Magyarország részéről, a józan ítélőképesség hiányára utal.

Épp a Szlovákiával kötött alapszerződés záradékában olvasom, hogy a szerződés vitás esetekben felülvizsgálható. Érdekes, hogy ez a passzus még nem tűnt fel senkinek. Akkor sem, amikor például Szlovákia törvényben erősítette meg Beneš elnöki dekrétumainak jogfolytonosságát, ami fenntartja a kollektív bűnösség elvét. A magyar tiltakozó jegyzék khm... késik. Persze, történt civil és politikai kezdeményezés is, bement a rádió.

Eszembe jutott Szlovákiának egy korábbi csínytevése Magyarországgal szemben, tételesen az a kéthektárnyi Magyarország, amelyet a bösi vízlépcső építésekor Szlovákia önkényesen kikanyarított, elkönfiskált, s elhelyezte azt a Csorba-tói egyez-

mény által szerzett köz- és vasutak, bakterházak, rétek, legelők, erdők, egyebek leltárába.

Igaz, hogy a szerzemény most a határ túloldalán található, de ne legyünk szőr-szálhasogatók. Akkor a magyar állam szigorúan és nagyon kategorikusan kijelentette, hogy ez bizony nagyon csúnya dolog. Ennek fejében Szlovákia olykor nagyvonalúan csurrant vizet a Szigetköznek.

A szlovák huncutságokat leleplezendő – mert él még a felvidéki magyar virtus –, felelősségem teljes tudatában most sűgok valamit Magyarországnak: köztünk maradjon, Szlovákia több esetben és bizonyíthatón megszegte a bős–nagymarosi vízlépcsőről szóló szerződést. A szlovák állam ugyanis a műtárgy megépítésére kisorsított területből sok hektárt privatizált és adott el sikeres szlovák vállalkozóknak, mely területeket az érintettek nevére telekkönyveztek. A parcellákon azóta további műtárgyak, kikötők, vendéglők épültek, egyértelművé téve, hogy Szlovákia már nem érdekelt a nagymarosi erőmű megépítésében.

Ezt a fontos információt ingyen adom, annak tudatában is, hogy a pör általa megnyerhető. Persze csak akkor, ha Magyarország hajlandóságot mutat a pör megnyerésére.

S ehhez még egy pikáns adalék: Magyarország helyében utánanéznék annak is, hogy a Csorba-tói egyezmény (1948. július 25.) megjelent-e valaha is a Csehszlovák Törvénytarban, vagy csak úgy, játszásiból, végrehajtották...

„Ne csodálkozzon a dolgok ilyen állása fölött – mondta Hamvas Béla –, a magyarság létformájának egyik legfontosabb vonása az irrealitás. A magyarság mindig önmaga elől menekül.”

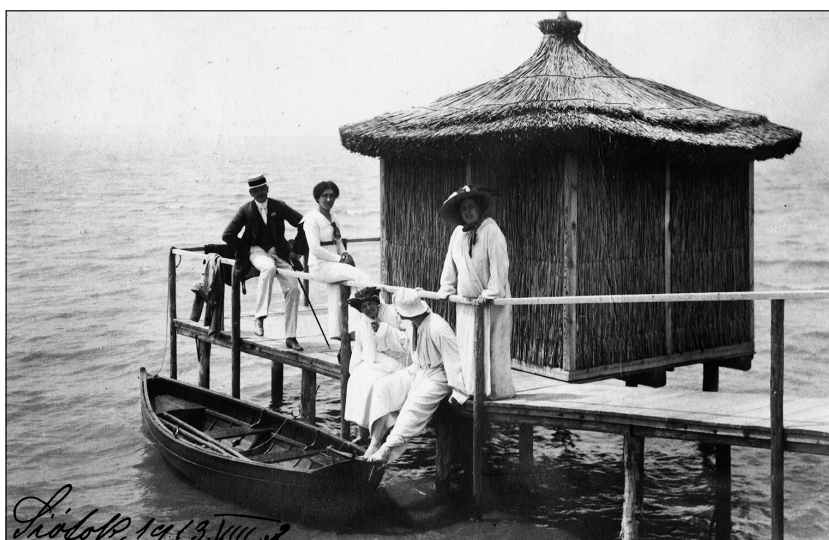

Foto: Fortepan 75908 / Péchy László: Siófok, 1913